

Подъ това заглавие, дѣдо ви Мирчо воденичарътъ, който три години наредъ ви весели съ приключенията на дветѣ българчета Чичо Пѣй и Асма бей, тая година ще ви разправи редица крайно интересни случки съ мечки, вълци, лисици, зайци, смоци и др. животни. Тѣзи воденичарски разкази ще продължатъ презъ цѣлата година и ще ви служатъ при работата по естествознание.

Младитѣ мливари бѣха насѣдали край огнището въ схлупената стаичка на дѣда Мирча воденичаря и тихо си приказваха. Задъ тѣхъ колѣничилъ, подъ опушеното прозорче, Сланинковъ Ваню, отъ Забърдо, домѣсваше прѣсната питка. Той юнашки натискаше жилавото тѣсто и току подканяше мливаритѣ да постѣкатъ огъня да се нагори хубава жерава. А когато на края Ваню сбра на купъ омѣсеното тѣсто, отиде при огнището и започна да разравя едрата жерава да стори мѣсто за питката. Зарови я. После отупа длани и рече:

— Сега, докато се пече питката, дѣдо Мирчо ще ни разкаже нѣкоя воденичарска.

— Че то да ви излъжа една, бе,

дѣдовото, ама не е лъжа. Отколешна работа е. Бѣхъ тогава момче на десетина години. Помня добре.

Дойде единъ день у насъ човѣкъ отъ долнитѣ села да обади на тейка, че не знамъ кой си чорбаджия отъ Алтъново, склонилъ да му продаде телето, което пазарявалъ. Сѣтихъ се веднага, за кое теле бѣше дума. Баща ми пазаряваше нѣкакво породисто теле, но за малко не бѣше станалъ пазарлъкътъ.

На сутринята, другоселецътъ и тейко станаха рано и заминаха. А на другия день баща ми доведе телето. Едно едро, шарено теле съ рогца, които едва бѣха побили. Всички думаха, че е годиначе, а бѣше поедро отъ старитѣ ни крави. Докато ние му се понарадваме, дворътъ ни се